

[Alfred Jensen.]

det sig — må man mene, at udvalget har været enigt i, at arbejdsløsheden må stige, at nye tusinder kan kastes ud i ledighed, uden at man egentlig behøver at træffe særlige foranstaltninger for at hjælpe dem. Jeg kan ikke læse betænkningen på anden måde, end at man er klar over, at der er store og vigtige problemer her, der skal løses, men at man er vejet udenom dem, selvom man er klar over, at de foranstaltninger, der her gennemføres i form af lovkomplekset og i form af begrænsning af de 100 mill. kr. til investering i beskæftigelsesforanstaltninger, vil betyde, at de vanskeligheder, som de arbejdsløse og de befolkningsgrupper, jeg har talt om, er oppe i, vil blive forøget meget, jeg har lov at sige næsten katastrofalt.

Der er ganske vist — det skal ikke bestrides — ved ændringer opnået lempelser i de lovforslag, som har været til behandling, og som er til behandling her i dag, men man kan jo diskutere indholdet, karakteren af de lempelser, så meget man vil, man kommer ikke uden om, at det provenu, finansministeren ønskede at opnå, har han fået, han har fået hver skilling. Det, hans kompleks omfattede i kroner og øre, og dermed indvirkningen på det økonomiske liv her i Danmark, har han opnået, og det var bl. a., at forbruget skulle skæres ned også for de dårligst stillede her i landet. Finansministeren har ganske vist overfor mig hævdet, at dette ikke var meningen, at man tværtimod var opmærksom på de dårligst stilledes kår, og at man ikke havde noget ønske om at ramme dem. Men jegfatter ikke, at finansministeren kan være i besiddelse af en sådan dristighed, når han samtidig har liggende et lovforslag, hvori det bestemmes, at de prisforhøjelser, som forbrugsafgifterne vil medføre, ikke må indregnes i det pristal, der bruges ved regulering af lønninger, eller for at sige det, som det står i lovforslaget, at de prisstigninger, der derved fremkommer, ikke må medføre forhøjelser af lønningerne for arbejdere, tjenestemænd og funktionærer. Så har meningen jo altså været, at denne del af befolkningen skulle skæres ned. Det har jeg heller ikke været i tvivl om. Jeg har heller ikke været i tvivl om, at selvom man nøjes med i denne betænkning at tale om, at man har diskuteret sagen, men nogen løsning er man ikke nået frem til, så betyder det ikke, at den nedskæring, som det havde været hensigten at gennemføre i forbindelse med forbrugsafgifterne, ikke bliver gennemført fremefter. Jeg forstår i hvert fald ikke

den ærede ordførers udtalelse på anden måde, end at man kommer tilbage til spørgsmålet om priser og lønninger på et tidspunkt, hvor det er mere psykologisk rigtigt. Ja, det psykologisk rigtige tidspunkt er jeg ikke i stand til at udpege; men jeg tager sikkert ikke meget fejl, når jeg siger, at det psykologisk rigtige tidspunkt for den ærede ordfører og for regeringen vil være den dag, da prisstigningen får betydning for lønninger og vederlag, den dag, da man virkelig skal til at foretage reguleringer; da kommer det psykologisk rigtige tidspunkt sikkert for den ærede ordførers parti og for regeringen, da er det, det skal afgøres, om disse prisstigninger får indflydelse på pristallet og dermed på lønningerne eller ikke, og det er vel det, man afventer. Jeg forstår, at det, at spørgsmålet er henlagt, aldeles ikke betyder, det er afgjort, at disse nedskæringer ikke vil blive væltet over på den dårligst stillede del af befolkningen og herunder naturligvis arbejderne.

Jeg er fuldkommen klar over, at når forslaget ikke blev gennemført i denne omgang, skyldes det den store utilfredshed, der har været med det rundt omkring i befolkningen, og ligeledes de mange protester, der har været mod en ødelæggelse af pristalsreguleringen. Jeg er også klar over, at adskillige af de ændringer, der er gennemført, skyldes den store utilfredshed med denne lovgivning, der er her i landet. Jeg ser ikke bort fra, at de ændringer, der er gennemført både i de forslag, vi behandler nu, og i de forslag, der blev behandlet lørdag og søndag, kan være af en sådan beskaffenhed, at byrderne flyttes lidt fra en befolkningsdel over på en anden, men det forhindrer jo ikke, at vægten af denne lovgivning kommer til at hvile på den arbejdende, forbrugende del af befolkningen, og det vil til syvende og sidst sige den allerdårligst stillede del indtægtsmæssigt set.

Jeg kan f. eks. godt se, at det, at man undlod at forhøje afgifterne på te og kaffe, betyder, at en hel del medborgere vil slippe noget billigere i afgift, men når det her manglende provenu tilvejebringes ved, at man forhøjer tobaksafgiften, så har man jo sikret, at byrden ved denne beskatning kommer til at ligge på de allerdårligst stillede her i landet.

Man må heller ikke se bort fra, at netop en hel del af de afgifter jo opretholdes — mit partis ordfører har nævnt disse afgifter, og jeg skal ikke remse dem op igen —, der vil ligge med en knugende vægt på den dårligst stillede del af befolkningen. Jeg ved vel, at man kan sige: herregud, en så lille